

Neděle 1. po Narození Páně
L2,21-40
1.1.2023

Pozdrav:

Milost vám a pokoj od Pána našeho Ježíše Krista.

Introit:

Mnozí z nich klopýtnou, padnou a roztříští se, uvíznou v léčce a chytí se.
„Zavaž svědectví a zapečet' zákon mezi mými učedníky.“
Budu očekávat Hospodina, ačkoli skryl tvář před domem Jakobovým,
s nadějí budu na něho čekat.

Píseň: 463

Čtení: Iz28,14-22

Píseň: 467, 204

Kázání: L2,21-40

Svědék Lukáš po scéně betlémských kopců, pastýřů a betlémské radosti nám rozestavuje nové kulisy. Ocítáme se v Jeruzalémě, dokonce v jeruzalémském chrámu. Josef s Marií tam míří, aby své právě narozené dítě uvedli do společenství lidu Božího. První kroky rodičů vedou do chrámu. Nic se nemluví o jejich citech, jen o tom, že plní zákon; tj. zákon o očišťování a o zasvěcení prvorozeného Hospodinu.

Do této scénérie, kdy Ježíš je přinesen jako jiné právě narozené dítě svými rodiči, vstupuje svědectví a proroctví Simeona a Anny. Dítě, a na druhé straně stařec a stařena sešli věkem. Oba z plných svých zbývajících sil slouží Hospodinu. Simeon je *spravedlivý a zbožný*. Anna je *prorokyně* a *vdova*, a to řadu let. Přesto tito dva neztrácí naději. Přesto Simeon a Anna ještě od života něco očekávají.

Oba dva očekávají nikoli na smrt, až si je vezme. Zbožnost, spravedlnost Simeona a Anny i všechny oběti pro Hospodina nejsou činění nadarmo. I když Bůh jejich trpělivost napíná k prasknutí, trpělivě čekají na potěšení Izraele.

Simeon a Anna čekají potěšení Izraele. Když slyším slovo „potěšení“, vždy si vzpomenu na první otázku z heidelberského katechizmu: Co je tvé potěšení v životě a smrti? Možná trochu nesrozumitelné pro dnešní lidi. Utěšení, to bychom chápali, ale potěšení? Radost, to bychom brali, ale potěšení? Je zajímavé, že potěšení většinou vyvolá nějaký podnět. Něco, s čím se setkáme a ono nás to naplní, nakonec naplní pravou radostí.

Tak tedy Simeon čeká – dnes bychom řekli – možná něco, co jej zvedne ze židle. Něco, na co řekne wow.

Své čekání, které je dlouhé, vyplňuje spravedlností a zbožností. To je pozoruhodné. Jak jsme netrpěliví, jak považujeme čekání za zbytečný čas, který se nedá ničím vyplnit! Simeon tento čas vyplňuje *spravedlností a zbožností*. Na toto čekání však nebyl sám. Simeona doprovázel Duch svatý. Možná, že ve chvílích pochyb, ale i myšlenek vzdát čekání, jej posiloval.

A ještě něco bych měla zmínit. Simeon nečekal na své potěšení. Jeho potěšení mohlo být potěšení skrze potěšení Izraele. Tedy jeho čekání bylo na spásu Izraele. Toho Izraele, který klopýtal na cestě za Hospodinem. Toho Izraele, který ze svého zorného pole ztratil horizont věčnosti. Jak je to s námi, s naším čekáním na potěšení církve? Je vůbec to narozené dítě naším potěšením, nebo tento prchavý pocit máme jen v době vánoční?

Vzal ho Simeon do náručí a takto chválil Boha. Édegzato – Simeon doslova přijímá dítě do náručí. Tedy Simeon přijímá v tomto narozeném dítěti, co mu nejen bylo zaslíbeno Duchem svatým, ale i to, co nyní je hmatatelným důkazem potěšení a spásy Izraele.

Pro Simeona potěšení už není jen nějaký pocit, který vyvane, jakmile Josef a Marie odnesou dítě z chrámu. Simeon nejen viděl, jak zpívá ve svém chvalo zpěvu, *neboť mé oči viděly tvé spasení*, ale on potěšení Izraele přímo přijal do své náruče.

A opět již potřetí údiv otce i matky. Opět údiv nad slovy o spáse, která nastane přede všemi národy. Žasnou nad zprávou o světle, které bude i rozpoznatelné pohanům. Hurá, mohli bychom spolu se Simeonem jásat.

Ale zastaví nás již podruhé v textu slůvko *hle*. *Hle, on jest dán k pádu i k povstání mnohých v Izraeli a jako znamení, kterému se budou vzpírat.* Simeon ve své slepotě vidí ještě dál, až k velikonočním událostem. K potěšení a spasení lidí nedojde jenom tak, mávnutím proutku, a tím, že se narodil Ježíš. Ani nedojde k harmonii a všeobecnému klidu a pořádku.

Čekali bychom, že nové potěšení pro Izrael a světlo pro lidstvo přinese pokoj, shodu všech se všemi. Místo toho zase nějaký zápas, nějaké rozdělení společnosti. Jak bychom chtěli, aby konečně se lidé spojili a mluvili jedním jazykem, tak jak tomu bylo před stavbou babylonské věže! Jak bychom si přáli, aby zvolený president, či presidentka přinesli už jednou pokoj a my se nemuseli o nic starat!

Tak jednoduché to není. Jestliže proti narozenému dítěti podle evangelisty Matouše se najednou rozhojnila zloba Herodesova, tak se v podání Lukáše již nyní zračí rozdělení, které nastane. Již nyní nás svědek víry upozorňuje na to, že pokoj a smíření nenastane z úsilí lidí, ale z oběti toho, jenž je držen v náručí Simeonově.

Slova, které zde Simeon říká, jsou určena Marii. I ona, jakási sionská dcerka, která došla požehnání, nebude ušetřena bolesti. Její bolest je bolestí církve, která klopotně vyhlíží potěšení. Bolest Marie je bolestí nás, kteří viděli spasení, avšak nepřijali to bezbranné dítě jako Simeon.

Pane, prosíme, dej, abychom tě přijali jako své potěšení v životě i smrti. Jako toho, který jsi změnil náš úděl. Pane, prosíme o Ducha svatého, abychom poznali spásu tvého lidu.

Amen.

Píseň: 477

Večeře Páně